

[Hemming Hasle.]

Byrderne væltes ensidigt over paa dem, der som Arbejdsgivere, Funktionærer eller Arbejdere direkte eller indirekte er knyttede til det produktive Erhvervsliv.

Jeg anser denne Politik for den ulykkeligste, man overhovedet kan vælge, og indtil videre vægrer jeg mig ved at tro, at man virkelig skulde ville bringe den til Udførelse. Naar jeg saa stærkt er gaaet ind herpaa, er det, fordi de to Diskontoforhøjelser, vi har faaet, tyder paa, at det er Meningen at iværksætte en almindelig Kreditindskrænkning efter den gamle klassiske Recept.

Jeg advarer herimod saa stærkt og saa bestemt, som det er mig muligt. Og jeg ønsker i hvert Fald, at der skal herske Klarhed over, hvad det er, man foretager sig, og Klarhed over, hvilken Stilling Det konservative Folkeparti indtager hertil.

Ikke ved at sætte dansk Erhvervsliv i Staa, men ved at begrænse vort udenlandske Valutaforbrug bør Forbrugsindskrænkningen klares. Der bør altsaa føres en Politik, der begunstiger danske Produkter, ved at Priserne paa indførte Varer forhøjes. Dette kan ske paa forskellige Maader. Efter min Opfattelse vil en Toldpolitik, der vender sig mod Varer, som indeholder megen fremmed Valuta, og hvis Fordyrelse ikke sætter Virksomhed i Staa, eller hvis Fordyrelse maa antages at skabe en indenlandsk Erstatningsproduktion, være at foretrække. Herved skabes der Fordyrelse af udenlandske Varer, det er ganske aabenbart, men dette er Prisen for at undgaa en voldsom Arbejdsløshed, og hvad dermed følger. Dette er Prisen, som maa betales for at holde dansk Erhvervsliv i Gang under de herskende Forhold.

Det er ikke den gamle Toldfane, der rejses her af politiske Grunde — Tidspunktet hertil vilde efter min Opfattelse være særdeles uheldigt valgt. Det er et Krav, der rejses i en Krisetid og Krigstid til Bekæmpelse af de overordentlige Vanskeligheder, alle maa regne med.

I Forbindelse med hele Spørgsmaalet om Prisniveauet ønsker jeg at gøre nogle Bemærkninger om Handelsministeriets Anordning af 3. September d. A., der forbyder Vareaager, men giver en højst besynderlig Forklaring paa, hvad der forstaas derved. Jeg skal ikke komme med nogen lang Redegørelse for hele dette Forhold, der saa indgaaende har været behandlet i Dagspressen, hvor ogsaa det ærede Medlem Hr. Prieme paa kyndig Maade har fremsat de Betragtninger, som maa være Erhvervenes.

Jeg konstaterer med Tilfredshed, at den højtærede Handelsminister ikke har villet godkende den Fortolkning, som Priskontrolraadets Formand har givet, hvorefter der ved en Vares Prissættelse ganske skulde ses bort fra den Pris, som ny Vare af samme Art kan købes til. Jeg konstaterer dette, fordi det er et Fremskridt, at Handelsministeren i hvert Fald fortolker Bestemmelsen saaledes, at der kan finde Prisudjævning Sted, naar der foreligger Varer, som er købt baade til gammel og til ny Pris. Men Sagen er ikke bragt paa det rene, før det klart erkendes, at der ved en Vares Udsalgspris maa tages Hensyn til den Pris, som den erhvervsdrivende maa betale for at fylde sit Lager op igen.

Jeg tror ikke, det er muligt at finde nogen Løsning, der tager retfærdigt Hensyn baade til Forbrugeren og til den erhvervsdrivende, medmindre man bekvemmer sig til at forlade det skematiske Syn, som har været Udgangspunktet for Priskontrolraadets Formand, nemlig at en Vares Udsalgspris intet har at gøre med den Pris, nye Varer kan erhverves til. Det rimelige Synspunkt, som burde være fastholdt, er et simpelt Forbud mod Vareaager, altsaa mod at tage en Avance, som ikke er grundet i god Moral og sund Forretningsskik. Dette Synspunkt maa i hvert Fald være Det konservative Folkepartis. Det er vigtigt, at Forbrugerne ikke kommer til at betale urimelige Priser, men det er sandelig ogsaa vigtigt, at vi, naar disse Tider er forbi, staar med et Erhvervsliv, som er saa stærkt og saa konsolideret, at det kan tage det Prisfald, der uvægerligt kommer, uden at bryde sammen, et Erhvervsliv, som kan holde Arbejdet og Produktionen i Gang, og som kan være klar til at tage den Konkurrence og de ændrede Vilkaar, som vil foreligge, naar Tilbageslaget i Priserne indtræder.

De stigende Statsudgifter gør det til en Nødvendighed at se sig om efter andre Skatteindtægter end de sædvanlige. Yderligere Forhøjelser af Indkomst- og Formueskatten vil ikke være mulige uden voldsomme Afbræk i Erhvervslivets normale Gang. Jeg har allerede peget paa, at Erhvervsøkonomien krævede en ny toldpolitisk Orientering, men jeg tilføjer, at ogsaa finansielle Overvejelser fører til samme Resultat.

Ganske særlig ønsker Det konservative Folkeparti at gentage og understrege vort gamle Krav om, at Brugsforeningernes Indtægter og Formuer drages med ind under Beskatningen paa lige Fod med det private Erhvervsliv. Jo voldsommere Indkomst- og